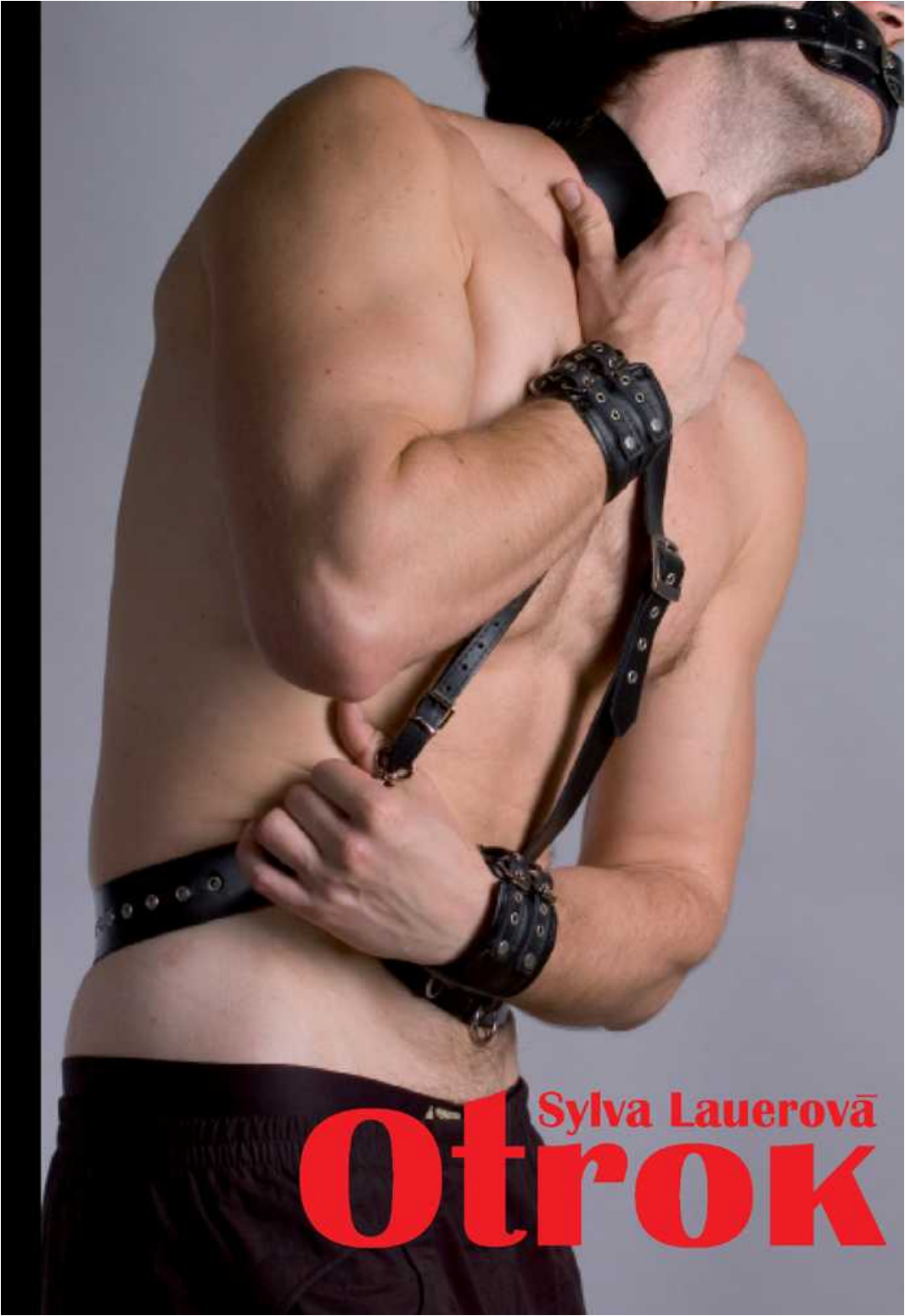

Sylva Lauerová

Otrok

van Aspen, s.r.o.
2012

Publishing: van Aspen, s.r.o., 2012
Copyright: Sylva Lauerová 2012
Cover Photo: Lukáš Horký 2012,
Graphics: Gabriel Kurtis, Jan Jackson
Proofreading: Eva Hánová

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or by any means without the prior written consent of the publisher, excepting brief quotes used in reviews.

www.sylvalauerova.cz

Printed in the Czech Republic.

ISBN 978-80-904933-1-5

ISBN 978-80-904933-7-7 PDF

Sylva Lauerová

Otrok

Druhé vydání
van Aspen, s.r.o., 2012

Františkovi

Never play games with the Devil, you might gamble away your soul.

Tento román je pouhá fikce. Veškeré postavy a události v něm zobrazené jsou dílem autorčiny fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, je ryze náhodná.

Foto: Karel Losenický

SYLVA LAUEROVÁ, česká spisovatelka a básnířka žijící na Seychelských ostrovech, je v České republice známá především díky své románové prvotině, erotickému bestselleru *Hračka*. Ačkoli má na svém kontě čtyři knihy, a na české literární scéně tedy rozhodně není žádným nováčkem, její literární tvorba je médii často přehlížena. Důvod? Prý je příliš kontroverzní a nevyzpytatelná. Jak sama přiznává, ráda odkrývá „hlubiny lidské duše“ – témata jejích knih jsou často „na hraně“. Lauerová však nezůstává pouze u provokativních témat spojených s lidskou intimitou. Každou další knihou svůj autorský záběr rozšiřuje a nikdo z jejích příznivců nedokáže odhadnout, čím překvapí příště, ať už tematicky, či žánrem. Mnoha čtenářům tak utkvěla v paměti díky románové tvorbě, jiným díky poezii.

Literární debut Sylvie Lauerové, erotický román **HRAČKA**, vstoupil na předvánoční trh v roce 2007. Do té doby naprosto neznámá žena dokázala něco zcela nevídaného – její autorská prvotina během několika týdnů překvapivě bourala žebříčky prodejnosti, jako by se jednalo o dlouho očekávanou knihu dobře zavedeného autora.

Zatímco se regály knihkupectví začátkem roku 2008 plnily prvním a po dalším půlroce druhým úspěšným dotiskem románu, všichni příznivci Hračky netrpělivě očekávali její volné pokračování. Lauerová však překvapila sbírkou poezie **MICHAEL2007**, kterou sama nazývá filozoficko-religiózním rébusem, a již v počátku své spisovatelské dráhy tak dala jasně najevo, že zařadit ji mezi autory erotické beletrie byla chyba. I duchovně laděný Michael2007 si získal své skalní příznivce. Devět klíčových básní ze sbírky se navíc stalo inspirací a předlohou pro Českou uměleckou avantgardu 3. milénia. Výstava výtvarných děl na motivy ústředních básní „Michaela“ se konala v karlínské hale Thámova a stala se jednou z největších výstav roku.

Koncem roku 2009 si nadšení obdivovatelé prozaického stylu Lauerové opět přišli na své. Na českém knižním trhu se objevil provokativní thriller **OTROK**, jímž si jeho autorka vysloužila titul nejkontroverznější české spisovatelky současnosti. „Hraniční“ téma o tom, co z člověka udělá neomezená moc nad druhým, a tematika tabuizované oblasti dominantně-submisivního sexu tentokrát zaujaly nejen veřejnost, ale především vzbudily pozornost médií.

V následujícím roce přišlo opět „odklonění“ od komerčního proudu literatury a Sylva Lauerová namísto další románové senzace upnula své tvůrčí plány k podpoře české poezie. Myšlenka sestavení almanachu současné ženské poezie s milostnou tematikou se rodila již v průběhu druhé poloviny roku

2009. Začátkem roku 2010 pak projekt dostal konkrétní podobu a více než čtyři stovky básní vyšly na neuvěřitelných 560 stranách jako **KRÁLOVNY SLZ A OSTRUŽIN**. Spisovatelka a básnířka se tak stala, co se týče žánru své literární tvorby, prakticky nezařaditelnou.

Díky neustávajícímu čtenářskému zájmu se na podzim roku 2010 dočkal románový debut **HRAČKA** svého druhého vydání a o několik měsíců později Lauerová konečně přichází s tolik očekávaným dalším prozaickým dílem – mysteriózním románem **JUMARORO**. Místy až detektivní příběh z exotického prostředí amazonských deštných pralesů je věnován *všem zvědavým* a Lauerová v něm tentokrát nabízí vzrušení zcela jiného druhu. Úspěch této knihy, poprvé určené širší čtenářské veřejnosti, potvrzuje, že osobitý literární styl Sylvy Lauerové trvale přitahuje pozornost čtenářů. Ačkoli se sama spisovatelka neustále literárně vyvíjí a její sloh se stává s každým dalším titulem vytrěbenějším, romány si stále zachovávají své charakteristické rysy. Čtenáře si získají především sugestivitou a strhujícím tempem, autenticitou a otevřeností, se kterými autorka popisuje jednotlivé scény, ale také svérázným a moderním přístupem k jazyku. Beze studu hovoří o těch nejožehavějších tématech spojených s lidskou intimitou, stojí za hranicemi tzv. obecné normality, nutí čtenáře zaujmout stanovisko a rozhodně je nenechává lhostejnými. Snaží se spojit téměř nespojitelné, dotýká se hodnotných vnitřních témat a zároveň sahá až na pomyslné dno lidské psychiky pro ty nejtemnější lidské emoce. Kombinace všech těchto prvků činí z četby románů Sylvy Lauerové strhující zážitek.

Sylva Lauerová pravidelně publikuje v českých časopisech a podílí se na vzniku a podpoře celé řady uměleckých projektů - výstav, výtvarných happeningů či experimentálních módních show (Výstava výtvarných děl České umělecké avantgardy 3. milénia Michael2007, módní show Fatamorgana, projekt IMPERSONED, časopis DRESSING Portfolio a další).

Otrok

... jsou to hlubiny lidské duše, co nás znepokojuje.

Podzim...

Zase dva roky v háji.

Sedím, civím do okna a přebírám vzpomínky jako starý fotky v krabici. Nesnáším tohle počasí. Venku je šedo, poprchává už třetí den. **Podzim** je hnusná věc. Lidi umírají, mají deprese, páchají sebevraždy a hádají se. Raději nemyslet na ty poslední týdny...

Jo, ze začátku. Ze začátku – to byla nádhera – samé namlouvání a usmívání, něžnosti a pozornosti, dárčky a výlety autem, smích a masírování nohou ve vaně, víno až pod nos, snídaně do postele a hodiny něžného sexu. Tenhle poslední chlap mi dokonce i vařil, sice samý steaky, a to nejčastěji kolem desáté večer, ale snaha byla. Po dvou měsících jsem z tohoto způsobu stravování dostala gastritidu, a tak jsem raději přešla na starý model: vařím já, a to kolem sedmé. Byla to moje první chyba. Ale všechno ostatní zůstalo ještě pár měsíců růžové – kafička v kavárnách, komedie a historický filmy na DVD a sem tam opravený kohoutek či vyměněná žárovka. Jednou dokonce spravil i splachovadlo na záchodě. Byla jsem na něho hrdá ☺.

O politice a fotbalu ani zmínka. Říkala jsem si, že kolem čtyřicítky mám už na takovýho suprchlapa nárok, a tiše jsem si nechala závidět od svých single kolegyň. Jenomže po roce a půl se situace nenápadně měnila a měnila, on sedával častěji a častěji před televizí, já poctivě vařila a vymýšlela různé kreace, aby se „holoubek“ nenudil, kafe jsem servírovala na stůl také já, zatímco on vykřikoval něco o ekonomické krizi a českých politických ignorantech. Politiku z duše nenávidím, stejně tak televizní talkshows a večerní zprávy. On je miloval. Pak přišly první hádky, několik jeho odchodů, pár bouchnutí dveřmi, usmířování nebo vyčítání a ve finále jsem se v průběhu jedné hlasitější diskuze dozvěděla, že jsem vlastně hrozně nudná, odporně emancipovaná, neumím žádnou omáčku a že sousedka od vedle (ta vdaná) má stejně větší prsa. A hezčí bradavky. Jak on

sakra může vědět, jaký má sousedka bradavky?! Toho večera mi něco zaskočilo v krku. Nemohla jsem pořádně polykat a v břichu se mi uhnízдила jedovatá koule. Za dva týdny byla gastritida zpátky a po tom, co mi v nemocnici vytáhli hadičku ze žaludku a sdělili, že je tam silný zánět, jsem se rozhodla. „Jó, to bývá ze stresu, milá paní. Měla byste změnit životní styl. Nebo z toho budou žaludeční vředy, ne-li rakovina,“ pravil moudře doktor a koukal na mě přes brýle svýma prasečíma očičkami.

Tak jsem svého milého chlapa pustila k vodě dřív, než on pustil mě. Přesvědčila jsem se, že jsem už příliš stará, abych doma poslouchala kecy o tom, že neumím omáčky a že se nechci přizpůsobit životnímu stylu, který mi nesedí, a že nechci čekat na to, až od sousedky dostanu trichomoniázu nebo pohlavní bradavice. Svě „ještě polovičce“ jsem to sdělila jedno pozdní letní odpoledne před tou jeho (mojí) televizí. Napřed na mě pitomě civěl, pak vyskočil ze svého (mého) gauče, hodiny rozebíral situaci, rozčiloval se, diskutoval, vyptával se, přemlouval, přesvědčoval, ve finále nadával a taky asi 2 minuty prosil. Po několika dnech naprosto tiché domácnosti to rozdýchal a odstěhoval se. Ještě tři týdny prudil občasnými smskami, napsal asi pět nejdelších mailů na světě, plných nekonečných přednášek o mezilidských vztazích, a pak jsem ho jednou večer potkala na chodbě našeho domu. Jenomže on nešel ke mně! Ani NEPOZDRAVIL, minul mě a s opovržlivým pohledem zamířil ke dveřím právě té sousedky, co má větší prsa. (A je vdaná.)

Rozhodně nemělo význam se přesvědčovat, že jsem já někde udělala chybu. Že jsem nebyla dost in. Že džíny nevisely dost nízko, noční prádlo nebylo patřičně erotické a podpatky nebyly dost vysoké. Že jsem se nenaučila líp vařit, nesehnala si někde recept na pravou českou svíčkovou a nezařadila do své kuchyně i ten odpornej česnek, kterej ovšem on tak miloval. Ostatně při rozchodu mi to omlátil o hlavu. Řekl, že **se kvůli mně dokonce vzdal i česneku**. Ó! Ó! Ó! To jsem ale hrdá. Znamenala jsem pro něj víc než česnek. Ostatně česnek blbě nekecá, nediskutuje, nehádá se a nemá vlastní názor. Česnek není dominantní. Jenom

děsně smrdí! ... no jo, dominantní... kolikrát já jsem od něj jenom slyšela: „Ty seš tak nesnesitelně dominantní. To se nedá vydržet.“

Asi jsem ho nemilovala. To by mě ten rozchod určitě bolel víc. Asi už nikoho nedokážu milovat, po všech těch zkušenostech... Dám si pauzu. Zazimuju se jako medvěd brtník. To je nejlepší, co teď můžu udělat. Nikoho nechci vidět, nikoho nechci slyšet a už vůbec nechci, aby mi kdokoliv funěl v posteli.

Jaro máme na krku...

Předevčirem jsem byla s Pavlíčkem na kávě.

Pavlíček je můj dlouholetý kamarád, patří do naší bowlingové party a je psycholog. Pavel – psycholog. Říkáme mu Dabl Pí anebo Píčko. Tu přezdívku nesnáší. Zato my ji milujem. Je nás šest. Tři holky (jak já říkám) a tři kluci. Nikdo s nikým nechodí, ale každé se už s někým z party vyspal. Známe se přes deset let, seznámili jsme se při otevření jedné bowlingové herny v Praze. Zpočátku jsme byli jako siamská šesterčata, ale čas udělal svoje. Teď už ze všeho zbyly tak dvě hod'ky měsíčně, tatam je doba, kdy jsme hrávali každý týden a pak ještě notně zapařili. Nicméně přátelské vztahy přetrvaly. Píčko patřil v naší bowlingové partě k mým sexuálním obětem. Dvakrát třikrát jsme se spolu vyspali, ale slabost pro něj mě brzo opustila. Zato on mi zůstal nakloněný, myslím, že mě dodnes tajně miluje. Časem se z něho stal uznávaný klinický psycholog, vzorný manžel a úspěšný otec tří dětí. Přesto jsme spolu pravidelně každé tři týdny chodili na kávu jenom my dva.

Byl to Pavel, s nímž jsem před půlrokem, právě v kavárně, řešila svoje pozdně letní dilema. Jako psycholog mi udělal přednášku o tom, že nevěra je mužská přirozenost a my, ženy, bychom měly být diplomatické a některé tyto drobnosti zkrátka pominout. Budiž, možná bych mohla pominout nějakou tu „drobnost“, ale nemohla jsem ignorovat fakt, že jsem se během dvou let změnila z milované a uctívané partnerky na vrbu kombinovanou se služkou.

Ostatně Pavel v sobě chlapa taky nezapřel. Ač sám šťastně ženat, po přednášce o přirozenosti mužské nevěry mi se spikleneckým úsměvem nabídl, že by se mi čas od času mohl o ty moje sexuálně opuštěné ženské hormony postarat. Odmítla jsem. Za prvé – náš vztah už byl dávno „přechozený“, z milence se stal kámoš, a za druhé: já chtěla být sama. SAMA.

Naivně jsem si myslela, že to zvládnu být pár týdnů či měsíců sama. Jenomže já nikdy před tím sama nebyla, neumím to. Celej

život jsem šla ze vztahu do vztahu a od podzimu do jara, to je půl roku samoty – to se teda těžko rozdýchává...

S Pavlem jsme se vždycky scházeli ve Fénixu. Líbilo se mu, že tam může dojet metrem, a jak on říkal, suchou nohou dojít do kavárny. A já to měla od domu sotva 5 minut. Poručili jsme si francouzské palačinky a k tomu kapučíno. Servírka ještě ani nestačila přinést kávu a Pavlovi už šla hlava kolem z mé litanie na téma **Jak sbalit chlapa**.

„Hele, Pavle, koukni,“ podrobila jsem ho kulometné palbě, „**jaro máme na krku** a zamilovaný párky pobíhají po městě a ocucávají se na každém rohu. Nedělá mi to dobře. Vím, vím, že jsem na podzim říkala, že chci být sama, ale prostě mi to nejde. Měla bych někoho ulovit. V Marianne jsem minulej tejden četla zaručenou strategii na to, jak sbalit chlapa po čtyřicítce. Skvělý rady. Psala to nějaká spisovatelka, ale nejspíš nikdy sama nebyla anebo žije na Marsu. Já jsem totiž za těch posledních pár měsíců nepotkala nic, co by stálo za to. Pořádní chlapi jsou buď v chomoutu, anebo si hledí svýho a na ženský kašlou.“ „Jo, jo, to máš pravdu, třeba jako já, že? Vždyť jsem ti minule nabízel své služby. Odmítla jsi,“ poznamenal a začal se hlasitě smát. „Počkej, čemu se směješ? Naše věci už jsme si přece vyjasnili, nech mě mluvit. Já v tom mám úplný jasno. Ti, co za něco stojí, jsou zapíkolovaní a pak je tu ještě kategorie mužskejch, který žádnou ženskou nechtějí, protože milují jenom sami sebe. Ti ani nikdy žádnéj vztah mít nebudou. Přestože jsou chytří a bohatí a rodinu by uživilí bez jedinýho problému. Jako jeden můj kámoš z domu odvedle. Marek se jmenuje. Je krásnej, ale všeho schopnej. Rozhodně nemá nejmenší zájem se vázat. Je mu čtyřicet, vydělává peníze, zajímá ho jenom jeho byznys, jeho život, jeho koníčky a zcela výjimečně se nechá obsloužit od nějaké své kamarádky. Tedy jako tak, že se s ní vyspí.“ (Pochopitelně jsem Pavlovi neřekla, že jedna z těch kamarádek jsem i já. Vyspali jsme se s Markem za posledního půl roku asi třikrát. Zpočátku jsem si myslela, že by nám to mohlo fungovat, ale záhy jsem pochopila, že on by ode mě chtěl jenom jedno. Pravidelný sex. A vůbec ho nezajímalo, že musím zajet

shrabat celou zahradu, že u tatínka kape kohoutek a brácha je děsně líný na to, aby cokoli spravil, a že chalupa a zahrada vykazují po zimě intenzivní potřebu mužské ruky a tak dál a tak dál...) „Takže,“ pokračovala jsem v přednášce, „tahle kategorie chlapů je, Pavle, naprosto nepoužitelná. Bylo by asi lepší se stáhnout a raději si najít nějakého schopného zahradníka. Jenomže zahradníci jsou dneska drazí, o řemeslnících ani nemluvě. Pootočení každého šroubku stojí majlant! A všechno musím platit ze svého. Sakra, Pavle, mít tak sluhu. Nebo otroka, ... hmmm, to by bylo blaho!“

„Otroka?“ žvýkající Pavel povytáhl obočí.

„JO! O t r o k a...☺ Hurá zpátky k feudalismu!“ Tiše jsem se zasnila s představou sebe samé jako zámecké paní, která nemusí na nic sáhnout, a všichni padají na kolena, stačí, když se blíží chodbou. V obličejí se mi rozhostil libý úsměv a mé tělo hlásilo jen samé příjemné pocity. Palačinka se skořicí, máslem a vanilkovým cukrem k tomu notně přispěla. „Ano. Sluhu nebo otroka. ... vždyť bych se k nim chovala slušně. A s respektem. Takový kvalitní sluha zasluhuje respekt.“ Matně se mi vybavila jedna vzdálená debata při jízdě autem z Karlových Varů, kdy si moje známá vykládala se svým přítelem. Pokračovala jsem: „Hele, Píčko, neříkej, žeš o tom nikdy neslyšel. Seš renomovanej psycholog? Seš. Vyznáš se v lidský duši? Vyznáš.“ Jenom pokyvoval hlavou. Pusu měl plnou. „Když už jsem o tom dokonce slyšela i já... představ si, jeden kámoš nás vezl autem na filmovej festival a po cestě nám vyprávěl o své známé. Ta si pěstovala otroky, tedy lépe řečeno otroci a sluhové k ní chodili, aby jí uklízeli, prali, dělali jí manikúru, pedikúru a ještě jí za to někteří z nich platili! Ty bláho, dovedeš si to představit? Dokonce jí za to platili!“ drbala jsem mu do ramene. „A vybavuju si dobře, ten řidič tenkrát říkal, že baba na tom zbohatla. No, není to úžasná představa? Mít někoho, kdo ti bude uklízet, bude se o tebe starat a ještě ti za to zaplatí? Koneckonců, proč ne? Je tu kapitalismus? Je. Máme svobodu? Máme. Proč bych si já nemohla dát inzerát: hledám sluhu nebo otroka. Podmínkou – naprostá oddanost, vysoké pracovní nasazení a slušné chování.“

A bude klid. Já budu mít klid. Sluha do ničeho nekecá.“ ... je jako ten česnek – vzpomněla jsem si na debilní argument svého bejvalého a začala jsem se smát. „Takže sluhu, sluhu si najdu! A možná se do něj časem i zamiluju. A? Ideální vztah bude na světě! Hm, zní to dobře. To zní hodně dobře...“ pochvalovala jsem si. Pavel pořád žvýkal. Přimhouřila jsem oči a uvědomila si, že vlastně jeden takovej pár znám i já. Němci. Jo, Němci to jsou. On – totálně pod pantoflem, ona – nehne ani prstem, ani svůj telefon sama nezvedá, všechno za ni dělá jen a jenom on, nosí jí dokonce i její stříbrný miniaturní psaníčko s dvěma štrasovými třesněmi, který tam nějaký bláznivej designér udělal místo uzávěru. Dobře si vzpomínám na okamžik, kdy jsem je naposledy viděla, tedy na koncertě vážné hudby ve Štrasburku. To psaníčko bylo naprosto děsivé a kýčovité, normální chlap by se ho ani nedotkl, protože by se z toho hnedka osypal, jenomže kdepak ten Germán, ten ho nosil hrdě a tiše pro svou paní. Wow! To žeru. Já bych ale ze svého otroka takovýho blba nedělala. Určitě ne. Já bych se k němu chovala slušně. Ale poslouchat by musel. Ostatně předpokládám, že bych ho do společnosti snad ani nevodila. Otrok má přece zůstat doma, zavřenej v komoře.

Pavel dojedl. „To zní sice dobře, moje milá, máš pravdu, ale zapoměla jsi jen na jednu věc. Dominantně-submisivní vztah je založen na spojení dvou vzájemně se doplňujících potřeb. Na jedné straně je potřeba ovládat, řídit, vlastnit a na druhé straně potřeba a touha být ovládán, tedy zcela podřízen. Pokud by sis chtěla pořídit otroka, znamená to, že s ním budeš muset za jakýchkoliv okolností jednat dominantně. A nezapomeň, že k dominanci a submisivitě patří téměř vždy sadomasochistické sexuální praktiky. A myslíš, že jsi něčeho takového schopná? Víš, jak by ses měla k takovému otrokovi chovat? Umíš třeba chlapa ztřískat jako žito? Třeba to bude chtít... za to, že ti poseče trávu.“ Chechtal se a pobaveně se na mě díval. „Ty jsi totiž trdlo, Helenko. Dominant je ve vztahu vždy a za jakýchkoliv okolností dominantní. Je to jeho přirozenost. Při-ro-ze-nost. A já si tedy nepamatuji, že by ses v posteli chovala nějak výjimečně dominantně.“ „Hele, nebuď tak

spisovnej. Nejseš tady na kongresu... Pavlíčku, spali jsme spolu už tak dávno, že si to snad ani nemůžeš pamatovat. A to, že jsem na tebe tenkrát nevzala bič, neznamená, že ho neumím vzít do ruky. Já už jsem se rozhodla. Zkusím to. Zkusím si najít sluhu. Otroka. A pak ti poreferuju, jo?“

Pavla můj nápad spíš pobavil, než nadchl. Nicméně mi slíbil, že si o BDSM (jak mi přesně vysvětlil, jde o zkratku vytvořenou z anglických slov bondage-discipline-dominance-submission-sadism-masochism) nastuduje maximum, aby mě mohl zasvětit do tajů této, dle jeho názoru, poměrně náročné „disciplíny“. S tím jsme se rozloučili.

Mnula jsem si ruce nadšením nad svým novým nápadem. Samota byla zapomenuta.